

The image is a book cover featuring a central photograph of a mountain valley. The valley is filled with brown and tan earth, with a river winding through it. In the background, there are blue mountains under a clear sky. The entire photograph is enclosed in a black frame with ornate, scroll-like corners. The text is overlaid on the bottom half of the image.

TRITON

PODIVUHODNÉ PŘÍBĚHY A PÍSNĚ
Z MODRÝCH HOR

KAMIL V. ZVELEBIL

TRITON

Kamil V. Zvelebil

PODIVUHODNÉ PŘÍBĚHY A PÍSNĚ Z MODRÝCH HOR

*O čarokrásné dívce Taladž a jejím nenasytném lůně
a také o tom, jak hodlal Čakól strávit měsíční noc
v příjemném nicnedělání.*

Kamil V. Zvelebil

PODIVUHODNÉ PŘÍBĚHY A PÍSNĚ Z MODRÝCH HOR

*O čarokrásné dívce Taladž a jejím nenasytném lůně
a také o tom, jak hodlal Čakól strávit měsíční noc
v příjemném nicnedělání.*

Kamil V. Zvelebil
Podivuhodné příběhy a písně z Modrých hor

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírována, rozmnožována, ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Kamil V. Zvelebil, 2003
Cover © Renata Ryslavá, 2003
© TRITON, 2003

ISBN 80-7254-383-0

ÚVOD

Roku 1117: „Punisa, ministr války a míru pána našeho velekrále Višnuvardhany Hojšály, k úžasu i zděšení dohnal Tody a vniknul do Modrých hor Níla, obětoval jejich vrcholky bohyni Lakšmi Vítězné...“

(Nápis číslo 38 z Čámradžnagaru.)

1. dubna a 8. srpna 1603: „Já, bratr Giacomo Fenicio, poslušný syn svatého Ignáce, našeho Otce a zakladatele našeho řádu Tovaryšstva Ježíšova, byl jsem vyslán biskupem Malabáru, Donem Franciscem Rosou, spolu s několika spolubratry do Todamaly Modrých hor... Razili jsme si cestu skrz lesy pod strmými skalami, přes dravé řeky, ohrožovali nás tygři, sloni i jiná dravá zvířata; cesta to byla tak obtížná a zima tak nesnesitelná, že někteří z mých spolubratrů se v zoufalství, že nikdy nedojdeme cíle, chtěli vrátit... Konečně pak třetího dne jsme se vysoko v horách setkali s velkým knězem Thodarů, obrovitým to mužem krásného vzhledu, s hrudí obnaženou, s dlouhými vousy a vlasy, jež nosil po vzoru Nazarénů tak, že mu spadaly až na šíji... V usedlosti se nacházelo asi třicet nebo čtyřicet Thodarů, kteří mě přišli uvítat. Všichni měli dlouhé vousy a vlasy a byli oděni dlouhými pruhy pestrobarevné látky, a to i ženy, jež nosily dlouhé rozpuštěné vlasy a tváře nezastřené. Když jsem se zeptal jejich kněze, zda je ženat, řekl mi, že on a jeho mladší bratr mají za manželku jednu a tutéž ženu... ! Tito lidé se barvou pleti podobají lidem z nížin – někteří však jsou světlejší – jsou urostlí, středního vzrůstu... Když se shromáždili, řekl jsem jim, že jsem k nim přišel jako kněz, který je přichází poučit... Nedomnívám se však, že je teď pro naše Tovaryšstvo vhodná doba v oněch končinách něco podnikat, neboť Thodares čítají toliko tisíc lidí a jsou roztroušeni po vrcholcích asi čtyř hor... Celá tamější oblast se podobá neobydlené pustině, vítr a podnebí jsou tu velice studené, cesta

tam i nazpět je nesmírně namáhavá a lze ji podniknout jen v lednu či v únoru... Thodares nelze poučit a vychovat v křesťanském náboženství, než pouze s největšími obtížemi... Děkuji Bohu, že jsem se z hor Todamaly vrátil, neboť ona cesta mne za obrovskou námahu poskytla jen nepatrné uspokojení...”

(Dopisy řádovému provinciálovi Albertu Laerziovi.)

V lednu 1968: Autor této knížky vstoupil poprvé do Modrých hor – zejména na svahy Nílgeri, porostlé lesy a džunglemi – zde „objevil své“ Iruly a oznámil učenému světu, že mluví dosud nepopsaným drávidským jazykem. Dalších třicet let své odborné činnosti pak věnoval výzkumu a popisu různých kmenových společenství, obývajících Modré hory. Kterých? Jsou to: Kótové, Todové, Kurumbové, Badagové, Irulové a Úráliové, Kádu Nájakové a Šólegové. A právě jejich příběhy a povídkami, legendami, hádankami i písněmi vás hodlá pobavit tahle knížka.

1980: UNESCO prohlašuje v rámci světového programu „Člověk a prostředí“ Nílgeri – Modré hory za první indickou biosféru.

Kamil V. Zvelebil

O ČAROKRÁSNÉ DÍVCE TALADŽ A JEJÍM NENASYTNÉM LŮNĚ

Za oněch dob byli ti dva, Mánkyn a Kul Mády, muž a žena, a měli tři syny a jednu dceru. Dcera se jmenovala Taladž a byla tak krásná, že pobláznila všechny mužské našich hor. Při vši své kráse byla Taladž nedostupná, nezkrotná a pyšná. Všechny odmítla. Tehdy si řekl Kon Tůdž: „Jsem muž, nebo baba? Taladž bude mou ženou!“ Provdali ji za něho a on ji učinil svou ženou. A tu se probudilo její lůno a stalo se nenasytným. Kon Tůdž však hlídal Taladž dnem i nocí, oka z ní nespustil.

Taladž našla zalíbení v jednom z mužů ve vsi a její lůno po něm prahlo. Podařilo se jí říci mu potajím: „Přijď večer k hnojišti za domem a počkej tam na mě.“ Uvařila pro svého muže a sotva pozřel dvě sousta, řekla mu: „Jdu se vyprázdnit.“

„Jdi a vrať se!“ odpověděl Kon Tůdž.

Vyběhla k hnojišti. Zatímco ležela s mužem, po kterém zatonoula, její muž dojedl a vyšel za ní. Byla tma a Taladž s milencem souložili se zvukem džat džat džat. Její muž řekl: „Co je s tebou? Máš nadmuté břicho? Cos jedla?“ Odvětila: „Jedla jsem nedovařený ječmen, břicho se mi nadmullo. Vyprázdním se a budu hned zpátky. Jdi domů.“ Když pak ukojili ti dva svou vášeň a milenec odešel, vrátila se Taladž ke stolu a šli s manželem spát.

Pak, příštího rána, řekla Taladž muži, s kterým večer za domem souložila: „Zítřka časně ráno zavážu mužovi oči a požádám ho, aby šel podojit naši buvolici. Ty pak přijď, a protože moje lůno po tobě prahne, vnikneš do mě zezadu.“ On řekl: „Co když nás přistihne?“ Na to Taladž: „Jsi snad můj dědeček, abys mně dával rady? Nepřistihne nás. Zařídím to.“ Milenec souhlasil.

Časně ráno řekla Taladž manželovi: „Muži! Pojď, budeš dnes dojit. Ale jinak než obvykle!“

„Jak? Proč?“

„Protože chci vidět, jak dovedný dokážeš být. Zavážu ti oči, a ty podoj krávu, ale tak, abys ani kapku mléka neztratil! Vsadím se, že to nedokážeš!“

„To je hračka,“ řekl Kon Tůdž.

Uzavřeli sázku. Ona mu pak ovázala velkým šátkem oči a uši a Kon Tůdž stiskl nádobu nohama, posadil se pod buvolí krávu a jal se dojit. Taladž popadla manžela oběma rukama za ramena, přitiskla se k němu a ze zadu do ní vnikl její milenec, a tak souložili a on s ní trásl ze strany na stranu a zepředu dozadu. Jak do ní vnikal, Taladž, která držela manžela za ramena, jím trásla a zmítala tak i onak, ale on pokračoval v dojení a říkal: „Ať se mnou třeseš jak chceš, neztratím ani kapku mléka!“

Milenec dokončil svou věc a odešel. Poté odvázala Taladž muži šátek z očí. Avšak běda! Celé věci přihlíželo dítě, holčice. Kon Tůdž se podíval na holčici a pravil: „Řekni, podojil jsem kravku tak, že jsem nepřišel ani o kapku mléka?“

„Podojil,“ odpověděla holčice, „přestože strýček Olari odnaproti do ní ze zadu trkal tak, až se celá kymácela a ty s ní, neztratil jsi ani kapku mléka!“

„Bylo tomu tak?“ vykřikl Kon Tůdž.

„Bylo,“ odsekla Taladž.

I propustil ji Kon Tůdž a rozvedl se s ní.

Za pár dní nato řekl muž jménem Kevr Tůdž: „Však já ji zkrotím! Co nedokázal Kon Tůdž, dokážu já!“ A vzal si ji za ženu. A učinil to tak, že svázal svůj šat pevným uzlem s jejím šatem a tak tomu bylo dnem i nocí.

Na Taladž dostal zálsusk muž, kterého zveme Tevn. Lůno Taladž bylo nenasytné; i ona našla v Tevnovi zalíbení. Když jednoho dne Taladž a její muž orali pole, přestrojil se Tevn za ženskou, pod svůj šat vsunul velký pytel, připotácel se na pole, jako by byl těhotnou ženou, a zvolal: „Pomoc!“

„Co se děje?“

„Rodím! Pošli svou ženu Taladž ke mně, aby mně byla ku pomoci a chytla dítě!“ Kevr Tůdž rozvázal rychle uzel a poslal svou ženu: „Běž, pomoz jí a vrať se!“

Sotva doběhla Taladž k Tevnovi, popadl ji, povalil ji na zem a rychle a s chutí souložili, zatímco její muž, nic netuše, o něco dál oral, hlavu skloněnou nad brázdou.

Dooral a protože se Taladž neobjevovala, šel se podívat, co se děje. Přistihl je oba ve chvíli, kdy vstávali ze země. I popadl Kevr Tůdž svou ženu a odvedl ji zpět k jejímu otci Mánkynovi a rozvedl se s ní. Od té chvíle nebyl v celé zemi nikdo, kdo by dokázal zkrotit Taladž a její nenasytné lůno.

Až na jednoho muže, kterého zveme Kalér Tůdž. Ten přišel k otci Mánkynovi a řekl: „Dej mi svou dceru za ženu.“ Mánkyn odpověděl: „Jdi pryč! V celé zemi není muže, který by dokázal zkrotit Taladž. Prosím tě, odejdi!“ Kalér řekl: „Neodejdu. Dej mi ji za ženu. Zaplatím ti za ni.“ Tehdy otec Mánkyn svolil.

Když přivedl Kalér Taladž do svého domu, řekl jí: „Ženo! Jsem velice oddán bohům. Bozi mě milují. Tvoje prsy a tvoje přirození mně prozradí vše, co učiníš. Pozor tedy! Budeš-li mi nevěrná, zvím to skrze tvé prsy a tvé lůno. A zabiju tě!“

A řekl jí také: „Zítرا pošenu všechny naše buvoly na vysokou pastvinu a večer se s nimi vrátím. Dej si pozor! Nedovol žádnému muži, aby se ti přiblížil! A pospěš si! Dej mi s sebou jídlo na cestu, půjdu.“ „Jdi a prospívej a vrať se domů,“ odpověděla Taladž a poslala muže pryč.

Sotva Kalér odešel, Taladž se vypravila do vsi a její nenasytné lůno ji pohánělo od domu k domu. „Můj muž není doma, zahnal buvoly na vysokou pastvu.“ Než se Taladž vrátila domů, vrátil se tajně i její muž, vlezl pod střechu a mlčky tam seděl. Čekal.

Jeden za druhým přicházeli mužové ze vsi. Sedm, osm, deset mužů vniklo do lůna Taladž, až se její přirození nasýtlo a unavilo. Zatím seděl Kalér pod střechou a viděl a slyšel všechno, co se přihodilo. Když pak Taladž odešla k potoku, aby se po všech milostných hrách omyla, seskočil její muž dolů, vyběhl zadním vchodem. A tak když se Taladž vracela od potoka, viděla manžela, jak se vrací z vysoké pastviny.

Večer pak prostřel Kalér rohož, vše si připravil a řekl: „Ženo! Protože jsem velice oddán bohům, musím se na všechno, cos dnes dělala, zeptat tvého ohanbí a tvých prsů. Svlékni se, tady se postav nahá! Přivázu tě ke sloupu, který podpírá naše podkroví, dám ti provaz kolem krku a rozevřu ti nohy. Tvoje přirození a tvoje prsy, které nelžou, mi řeknou vše, nic nevynechají. Vyslechnu je pozorně.“

Jak řekl, tak učinil. Obnažil ji, přivázel ji s provazem kolem hrdla a kolem nohou ke sloupu, který podpíral podkroví, a pravil: „Budu se tě

ptát. Odpovíš podle pravdy, ano či ne, tak tomu bylo, tak tomu nebylo.“ Pak si před ní dřepl s uchem přitíštěným k jejímu přirození a řekl: „Promluv, lůno, poslouchám tě!“ Poté změnil hlas a zamumlal: „Když jsi odešel s buvoly na pastvu, pozvala si k sobě milence ze všech tří skupin naší vsi!“ „Je tomu tak?“ zvolal muž.

„Není,“ odpověděla Taladž, „moje ohanbí lže!“

I popadl Kalér hůl a vykřikl: „Pročpak lžeš, ty prolhaná vulvo!“ A zasadil přirození své ženy lehkou ránu. Pak zamumlal změněným hlasem: „Pane můj! Já nelžu, to moje starší sestra říká nepravdu! Zeptej se prsů!“

I povstal a přitiskl ucho k prsům své ženy a řekl: „Mluvte, vy pěkná, plná ňadra! Jak tomu bylo?“ Pak odpověděl sám sobě změněným hlasem: „Naše sestra si pohrávala se sedmi, osmi nebo deseti muži u sebe v kuchyni, všichni do ní vnikli, zepředu i zezadu!“

Rozvázal jí pouta a pravil: „Ženo! Co si s tebou mám počít? Podvedla jsi mě! Jak tě mám potrestat? Co ti mám udělat? Mám tě zabít?“

„Pro jednou jedinkrát!“ zvolala Taladž. „Odpusť mi můj hřích!“ A padla před ním v celé délce těla na tvář. Kalér jí odpustil. Pak spolu spali.

Příštího rána běžela Taladž ke své matce Kul Mády a vše jí vyprávěla, i to, jak promluvalo její přirození a její prsy. „Dcero, styď se,“ řekla jí matka, „a požádej muže, který dovede konat taková kouzla a má takovou moc, aby tvoje lůno a tvoje prsy umlčel, nebo se stane, že o tom budou mluvit se všemi lidmi v našich horách, a zostudí nás před všemi Kóty, Tody i Kurumby! Jaká hanba!“

Když se Taladž svěřila Kalérovi, řekl: „Ženo! Poradím ti. Až se k tobě přiblíží nějaký muž, buď připravena takto: Přichystej si tři tlusté knoty, namoč je v oleji, zapal je a do pravé ruky vezmi nůž. Až muž, který s tebou bude chtít ležet, přijde, řekni mu, aby si lehl první. Pak, až ulehne, vezmi do levé ruky hořící knoty, do pravé nůž a obejdi muže a skloň se nad ním s křikem „hááá!“. Učiň to třikrát. Uvidíš, co se stane. A já dnes odejdu s buvoly na vysokou pastvinu.“

Učinil jako prve. Vrátil se potají domů, skryl se pod střechou a pozoroval, co se bude dít.

Za nějakou dobu se objevil jeden z milenců. „Taladž,“ řekl, „jak na to dnes půjdeme?“ Odpověděla: „Jdi do kuchyně, přijdu k tobě.“ Když se uložil, připravila si rychle tři tlusté knoty z hadrů, napustila je tukem,

zapálila, vzala do pravé ruky dlouhý nůž a vešla k muži. Jak tam ležel v očekávání slasti a rozkoší, objevila se nad ním, vykřikla třikrát „hááá!“, v rukou hořící knoty a dlouhý nůž. Milenec na místě omdlel, vypustil moč a hromadu lejna a zůstal ležet jako mrtvý.

Za chvíli přišel další milenec. Sotva spatřil, co se stalo, s křikem vyběhl z domu a utekl, aby se schoval a zachránil.

Když se objevil třetí z těch sedmi, osmi či deseti milenců, Taladž ho zavolala do jiné místnosti, řekla mu, aby ulehl, a za chvíli se nad ním objevila s hořícími knoty a dlouhým nožem v ruce. Protože to byl zbabělec, vyděsil se tak, že nemohl popadnout dech a byl na místě mrtev.

Zatím se vzpamatoval první milenec. Viděl vše, co se stalo, a vyběhl do vsi, vyprávěl všem lidem, že Taladž zešílela, že je nebezpečná, a varoval všechny muže, aby se k ní nepřibližovali. A od toho dne nebylo ani v jedné ze sedmi kótských usedlostí jediného muže, který by se odvážil poskytnout potravu jejímu nenasytnému lůnu.

Kalér se smál, chodil po sedmi vsích a říkal: „Pročpak si nepřijdete pohrát s mou ženou? Víte přece, že je to nevěstka s nenasytným lůnem! Netoužíte po ní? Jak ta umí milovat!“ Ale oni řekli: „Jdi pryč, bratře! Taladž se nedotkne ani za nic!“

I stala se podivuhodná věc: Lůno Taladž bylo nasyceno a Taladž pravi-la: „Můj Kalér mi stačí. Je nejchytřejší a nejmocnější ze všech mužů. Chci být jeho ženou a matkou jeho dětí.“ I porodila dva syny a Kalér Tůdž si získal slavnou pověst: Zkrotil ženu, kterou nikdo z mužů nedo-kázal zkrotit. A to je příběh Taladž, dcery Mánky a Kul Mády.